

Twée armbandjes

Hetty Drost

HETTY DROST

TWEE
ARMBANDJES

Met illustraties van Mies M. Kaan

UITGEVERIJ G. F. CALLENBACH N.V. - NIJKERK

„Toe, Marjon, sta nou eens éventjes stil, ik heb al twee keer in m'n vinger geprikt!”

„Och! Doet 't zeer? Weet u, oma, ik kàn bijna niet stilstaan! Ik wil mezelf zo graag zien!”

„Nog een paar minuutjes geduld, jongedame ... zo ... wacht, hier zit de jurk nog niet glad ...”

„Pfff ... 't is hier warm, hè oma?”

„Jij bent zo opgewonden!” Oma lacht. Marjons wangen zijn vuurrood.

„Maar ik heb ook veel kleren aan! M'n witte trui, de lange broek, dikke sokken, de witte laarsjes ... gelukkig dat ik op m'n verjaardag deze laarzen gekregen heb, en niet die zwarte! Nou, en dan nog m'n lange feestjurk die u van een laken genaaid hebt over al die kleren heen! Bent u haast klaar, oma?”

„Als je nog éven stil wilt staan. Rechtop, Marjon, anders komen de vleugels scheef op je rug ...”

Marjon kijkt op de klok. Halfzeven ... over een half uur moet ze bij het Dorpshuis zijn, met de andere kinderen van de padvinderij. Dan gaan ze voor 't laatst het kerstspel repeteren. Om acht uur gaat de zaal open voor de grote mensen die komen kijken. Het leukste van dit kerstspel is, dat àlle padvind ers eraan mee mogen doen. Er zijn een paar kinderen die het eigenlijke stuk spelen, en alle jongens die over zijn, verkleden zich als herder, terwijl alle meisjes kerstengeltjes voorstellen.

Alle herdertjes hebben een korte tekst op te zeggen

Miss M. Kaan

en alle engeltjes zingen om de beurt een kerstliedje.
„t Is bijna klaar,” zegt oma, „alleen je haar nog borstelen.”

Ongeduldig trekt Marjon het lint uit haar vlechten. Als vader haar nou maar bijtijds wegbrengt...

Marjons vader is bakker. Juist met de feestdagen is hij erg druk. Vanavond gaat de winkel om zeven uur dicht, maar vader moet nog een heleboel kerststollen, banketstaven en gebakjes bij de klanten bezorgen. Hij heeft beloofd Marjon om zeven uur bij het Dorps-huis af te zetten.

Daar is moeder ook. „Moet Marjon eerst nog wat eten?”

Marjon kijkt om. „Is vader al klaar?”

„Bijna,” zegt moeder.

„Hè,” zucht oma, „ik had het witte lint nog niet helemaal vastgebonden. Houd je hoofdje even stil, Marjon.”

Moeder lacht. „Ja oma, 't is een hele toer voor zo'n spring in 't veld om zo lang achter elkaar stil te zitten!”

„Ze heeft prachtig blond haar,” vindt oma.

„Soms moppert ze wel eens op die lange vlechten, maar 't staat wàt netjes. En nu komt het goed van pas, met zo'n toneelstuk!”

Moeder gaat met een leeg bakblik naar de bakkerij. Enkele mensen hebben per telefoon nog wat lekkers besteld, dat moet op 't laatste ogenblik nog klaarge-maakt worden.

Eindelijk zegt oma: „Marjon, ga maar eens naar de slaapkamer en kijk in de grote spiegel.”

Marjon holt de trap op. In de grote kamer waar vader en moeder slapen, knipt ze 't licht aan...

Ze kan haar ogen niet geloven. Is ze... is ze dat heus zelf? Vanuit de spiegel kijkt een lief kerstengel-tje haar aan. Oma heeft het lange blonde haar glanzend geborsteld. Een paar kleine krulletjes wippen onder het witte lint vandaan langs haar rode wangen. De stevige plastic vleugels staan recht op haar schou-ders. Daar heeft oma ze vastgenaaid aan de laken-jurk. Het is een stijf gevoel op je rug, want de twee vleugels zitten vast aan de plastic riem om haar mid-del.

Ze hoort vader roepen: „Is Marjon klaar?”

Haastig holt ze naar beneden. „Kind, wat zie jij er mooi uit!” Vader blijft midden in de gang staan, de doos met gebak in z'n handen.

„Gaan we, vader?”

„Moet je geen jas aan? Moeder, moet Marjon niet een manteltje aan? 't Is niet warm buiten. Er komt vast sneeuw vanavond.”

„Ze heeft een dikke trui en een lange broek aan. Koud zal ze 't niet hebben. Jij komt zo bij de oven vandaan, dan heb je eerder last van de kou,” vindt moeder.

„Jullie komen toch ook kijken, hè?”

„'t Begint pas om acht uur,” zegt vader. „Er is nog heel wat te doen voor die tijd. Maar komen doen we zeker!”

„Dag moeder!” Marjon vliegt moeder om de hals, of ze voor weken op reis gaat.

„Dag oma! Dank u wel dat u me zo mooi gemaakt hebt!”

„Kijk eens, Marjon, ik heb nog een kleine verrassing voor je meegebracht! Dan ben je nòg mooier!”

„Oma toch!” zegt moeder, „verwen het kind toch niet zo!”

Maar even nieuwsgierig als Marjon kijkt moeder wat er uit het doosje komt dat oma Marjon gegeven heeft. „Ooch!”

Het papier valt op de grond, het doosje ook en Marjon danst van blijdschap door de gang. „Een zilveren bedelarmbandje! Kijk toch eens, moeder! Vader! Oma, dānk u wel! Moeder, zo'n bedelarmbandje heeft Elsje ook! U weet wel, Elsje, die vlak bij „de Sprengenheuvel” woont! Precies zo! Met een klavertje, een hertje en een poesje eraan. Net als ik nu heb! En Elsje was er zo over aan 't opscheppen vorige week op padvinderij! Ik had nooit gedacht dat ik nog eens zo'n mooi zilveren armbandje zou krijgen.”

„Wat zul je nu mooi kunnen zingen!” plaagt vader. Hij gaat weer naar de bakkerij en komt terug met een grote mand kadetjes en puntbroodjes.

„Die moet ik naar „de Sprengenheuvel” brengen,” lacht hij. „Oma, morgenvroeg krijgen alle mensen in het rusthuis een lekker ontbijt!”

Oma lacht vrolijk. „Ik verheug me er nu al op,” zegt ze. „Zijn ze wel goed bruin geworden? Dan ga ik fijn opscheppen dat mijn zoon ze gebakken heeft!” En dan lachen ze allemaal.

„De Sprengenheuvel” is een oud kasteel. Het staat midden in het bos en Marjon vindt het altijd heel gezellig bij oma in het rusthuis.

„Oma, u mag ook niet opscheppen!” plaagt ze. „Dan doet u net als Elsje!”

„Kom, Marjon,” zegt vader, „'t wordt nu heus tijd, hoor.”

„Dag oma, dag moeder! Oma, u komt toch vanavond met vader en moeder mee, hè?”

„Ik ben nu zo moe geworden...,” begint oma, maar

Marjon vliegt er niet in. „Wij zingen allemaal zo mooi,” vleit ze, „ik vind mijn kerstversje ook zo prachtig. Het is op de wijs van „Stille nacht, heilige nacht”. En ik kan ’t al heel goed!”

„Nou is ’t jouw beurt om op te scheppen!”

„Och ja...,” zegt Marjon opeens wat verlegen.

„In ’t rusthuis vieren we morgenavond ook kerstfeest,” vertelt oma.

„En zingen jullie ook?” Ongelovig kijkt Marjon haar aan.

„Natuurlijk! „Ere zij God” en „Stille nacht”, en nog veel meer kerstliederen.”

„Maar ik bedoel, komen er ook mensen naar jullie luisteren? Net als bij de padvinderij?”

„Dat niet!” Oma streelt het blonde haar van haar kleindochtertje. „Maar daarvoor zing je toch ook niet? Je zingt die versjes ter ere van God!”

„Marjon!” Vader is al bij de auto, en Marjon holt naar buiten.

„Het sneeuwt!” juicht ze. „Nou is het pas echt kerstfeest!”

Vader rijdt niet vlug, want de weg begint glad te worden. Hij stopt een paar keer om een doos gebak af te leveren. Marjon kijkt naar de sneeuwvlokken die recht op de autolampen aan dwarrelen. Heerlijk, vanavond kerstfeest! En dan twee kerstdagen! En dan vakantie! En sneeuw!

Vader kijkt eens op zij naar het blijde stralende kerstengeltje. „Ken je je versje goed?”

„Zal ik ’t nog eens zingen?” en meteen begint ze:

„'t Kerstklokkenlied,
Kent u het niet?
Jezus kwam,
Ook voor u!
Voor u stierf Hij aan Golgotha's kruis,
Eenmaal brengt Hij u veilig naar Huis,
Hij, de Heiland, Gods Zoon,
Hij, de Heiland, Gods Zoon.”

Vader kijkt strak naar de besneeuwde weg.
„Vindt u 't niet mooi?” Marjon kijkt teleurgesteld.
„'t Is op de wijs van „Stille nacht, heilige nacht”.”
„Ik vind het prachtig,” zegt vader zacht. „Ik heb 't zo
druk gehad voor Kerstmis en nu denk ik er weer
aan door jouw versje. Maar Jezus blééf niet in dat
kribje... Hij stierf aan Golgotha's kruis... en brengt
ons veilig naar Huis... dat is de hemel, kind.”
Marjons vrolijke gezichtje wordt ernstig. Ze wordt
ook heel blij van binnen. Maar heel anders blij dan
straks. Ze leunt tegen vaders arm. „Dan is 't eigenlijk
altijd kerstfeest!”
„Zo is het!” vindt ook vader. „En hier is het Dorps-
huis, meiske!”
„Dus jullie komen om acht uur?”
„Vast, hoor!”

Dan staat Marjon in de sneeuw. Er komen nog een
paar kerstengeltjes aan. Twee herdertjes gooien met
sneeuwballen. Ze spelen nog even buiten, want het is
nog geen zeven uur.

In de grote zaal staat de hopman. Het zal een prachtig
feest worden. Padvindders en padvindsters van drie
dorpen zullen samen kerstfeest vieren. Ze zijn alle-

maal op verschillende scholen en zullen morgen niet naar dezelfde kerk gaan. Maar deze avond is voor hen samen en ze zijn er allemaal blij om.

„De engeltjes en de herders gaan deze kant op,” wijst de hopman. „Om de beurt zeg je bij Oehoe Jansen je versje op. De toneelspelers komen hier op 't podium.”

„Ken jij je versje goed?” vraagt Joke aan Elsje. Marjon verschuift het haarlint. Het zat juist op haar oren. „Wat heb jij een mooi armbandje om!” bewondert Joke.

„Heb ik net vanavond gekregen van m'n oma!” glundert Marjon.

„Kijk es, Els!”

Elsje vindt het armbandje ook leuk. „Het is precies als dat van mij!” Ze duwt haar wijde lakenmouw wat terug... „Och... ik heb het niet... en ik wou het juist vanavond ook omdoen!”

„Dan heb je 't natuurlijk vergeten in de drukte!” lacht Joke. „Domme kerstengel!”

„Jammer,” zegt Marjon beleefd, en gaat naar Oehoe Jansen. Ze zal nu wel gauw met haar versje aan de beurt zijn. Maar dan beginnen de meisjes achter haar zachtjes te lachen.

„Wat is er?” vraagt Marjon nieuwsgierig.

„Stilte asjeblijft!” roept de leidster zenuwachtig. „Zo komen we nooit klaar!”

Marjon kijkt naar Elsje. Wat is dat nu opeens? Elsjes ogen zijn donker van boosheid. En Joke doet zo... zo... vreemd...

„Wat hebben jullie?” fluistert Marjon.

„Dat is mijn armbandje!” Elsje begint te huilen en Joke slaat haar ogen neer.

Dan begrijpt Marjon opeens alles. Ze denken... nee,

Mies. M. Kaan

dat kan niet, dat mag niet...

„Ik heb vanavond dit armbandje van m'n oma gekregen,” zegt ze nog vriendelijk, „ik heb 't niet gevonden!

Dacht je dat soms?”

„'t Is van mij!” huilt Elsje.

Daar komt Oehoe al aan. Ze heeft 't papier met alle versjes in de hand. Ongeduldig vraagt ze: „Wat is er, Els?”

„Ik ben m'n bedelarmbandje kwijt!” snikt Elsje.

„Nou net vanavond verloren?”

„Ik had 't willen aandoen en nou is 't er niet...”

„En heb je 't niet thuis laten liggen?”

„En toevàllig heeft Marjon nu opeens net zo'n armbandje...”

De andere meisjes komen erbij staan. Oehoe wordt verlegen met 't geval. „Is dat zo?” vraagt ze.

„Ja, ja, dat is zo,” zeggen de kinderen.

Maar nu wordt Marjon boos. Boos? Nee, woedend wordt ze.

„Ik ben een padvindster!” schreeuwt ze. „En een kerstengel óók! En ik ben géén dief! Dievegge bedoel ik! En jullie vieren maar kerstfeest zonder mij! Ik ga naar huis!”

Voor iemand haar tegen kan houden, is Marjon het zaaltje uit, de gang door, de voordeur uit en de straat op. Woedend holt ze door de stille straten. De sneeuw valt in dichte vlokken om haar heen en al gauw wordt ze kalmer. Ze had niet zo maar weg moeten hollen. Ze had die domme meisjes moeten uitlachen. Elsje heeft dat armbandje natuurlijk thuis laten liggen. Die opscheperster. Wat zal ze zich schamen als ze dat merkt... Marjon blijft even staan. Wat zal ze nu doen? Teruggaan wil ze niet meer. Het is nog lang geen acht uur.

Ze kan het best naar huis lopen. Ze zal de kortste weg nemen, dan is ze nog voor acht uur thuis. Dan kan oma naar het kerstfeest op „de Sprengenheuvel” gaan om te zingen. Die lieve oma met haar mooie armbandje...

Kerstavond... Marjon kijkt om zich heen. Donkere huizen met verlichte ramen. Rode kerststerren achter bijna elk raam. In de kamers kerstbomen. En buiten valt de sneeuw met dichte vlokken neer.

Marjon gaat op weg. Ze weet precies welke kant ze moet gaan. Zo nu en dan fietst iemand met moeite door de sneeuw en geen mens let op de kleine verdrietinge kerstengel.

Wat is het al donker! En wat lijkt het al laat. Maar 't is nog lang geen nacht. Kerstnacht...

Gelukkig heeft ze 't niet koud. Oehoe Jansen heeft hun gezegd, omdat ze geen mantel over de vleugels konden aantrekken, dat ze een lange broek en een trui onder de engeltjesjurk moesten dragen.

Opeens springt Marjon op zij. Een auto stopt vlak bij haar. De banden slippen in de sneeuw. Een jongeman springt eruit. Een meisje achter hem aan. De deur van een huis wordt wijd opengegooid. Een paar mooi aangeklede meisjes komen naar buiten.

„Ha! Zijn jullie daar? Eindelijk! Iedereen is er al.”

Een man loopt naar de achterkant van de auto. Hij doet de kap van de koffer open en haalt er een paar dozen en flessen uit. Die zet hij op de grond in de sneeuw. Nieuwsgierig kijkt Marjon naar al die drukte.

Als de man het sleuteltje uit de auto heeft genomen en op zij kijkt naar het huis of iemand hem komt helpen om die dozen en flessen te dragen, ziet hij plot-

seling een kerstengeltje staan. Hij kan z'n ogen niet geloven. Marjon wordt een beetje bang. Ze wil hard weglopen, maar de man heeft haar met een paar stappen ingehaald.

„Ben je een ècht kerstengeltje?” lacht hij. „Nee, probeer maar niet los te komen, dat lukt je toch niet. Ik zal je niets doen. Ik wil je even binnen laten zien. Een echt engeltje op kerstavond brengt geluk!”

Nog bang gaat Marjon mee. Ze moet wel; de man heeft haar stevig vast. Er komt nog een jongeman aan. Die moet heel hard lachen als hij Marjon ziet. „Waar heb je dat leuke kerstengeltje vandaan?” vraagt hij, en neemt de flessen onder z'n arm.

In de helverlichte kamer van het grote huis is een feestje.

Geen echt kerstfeest, denkt Marjon als ze de grote bontgekleurde lampions en de slingers van crêpepapier ziet. Er is ook een kerstboom. Een heel mooie zelfs, met zilveren klokjes en elektrische kaarsjes. Er wordt ook gezongen.

„O denneboom,
O denneboom,
Wat heb je mooie lichtjes!”

Marjon drinkt een kopje warme chocolademelk en kijkt naar de klok. Het is nu precies zeven uur.

Ze zijn met de repetitie begonnen, denkt ze, en ik ben er niet bij... Tranen komen in haar ogen. Dit hier is geen echt kerstfeest. 't Lijkt meer een vrolijke verjaardag!

Eén van de meisjes krijgt medelijden met haar. „Ons geluksengeltje wil graag naar huis, niet?” zegt ze

vriendelijk. „We zullen haar straks brengen, hoor!”
„Laat haar eens zingen!”
„Ik moet nu weg!” Zenuwachtig springt Marjon op.
„Anders komen m'n vader en moeder op het feest en ben ik er niet bij! Dan worden ze ongerust!”
Natuurlijk laten ze haar eerst alles vertellen.
„Moeten we je naar je huis brengen?”
„Nee,” zegt Marjon, „ik loop door 't bos, dat is een stuk korter.”
„Maar eerst een liedje zingen!”
„Ja! Ja!” „Ze klappen in hun handen. „Eerst zingen, en dan brengen we je weg.”
Marjon staat op. Ze moet wel, begrijpt ze. En dan klinkt eerst wat beverig, maar heel zuiver:

„'t Kerstklokkenlied,
Kent u het niet?
Jezus kwam,
Ook voor u!
Voor u stierf Hij aan Golgotha's kruis,
Eenmaal brengt Hij u veilig naar Huis,
Hij, de Heiland, Gods Zoon,
Hij, de Heiland, Gods Zoon.”

't Wordt even heel stil in die grote kamer. Allemaal hebben ze gevoeld: dit meisje wéét wat echt kerstfeest vieren betekent.

„Dank je wel, geluksengeltje!” zegt dan een meisje. De man van de auto pakt z'n sleuteltjes. „Ik breng je weg,” zegt hij, „ik breng je naar het Dorpshuis terug.” „Maar dat kan niet, dat heb ik u straks toch uitgelegd?”

„Een engeltje dat zo mooi zingt, kunnen ze eenvoudig

Mies M. Kaan

niet missen!" Hij knipoogt naar de anderen en dat maakt Marjon woedend. Maar ze laat het niet merken. Beleefd neemt ze afscheid van iedereen. Het aardige meisje geeft haar een hele zak chocoladekransjes. Dan staat ze weer buiten. Het sneeuwt nog steeds. De ruiten van de auto moeten even afgeveegd worden. En voor de man haar kan tegenhouden, is Marjon weggehield. „Hé, blijf hier!" roept hij verbaasd. Hij loopt vlug achter haar aan, maar glijdt uit en valt languit in de sneeuw. Mopperend gaat hij het huis weer binnen.

Lachend gaat Marjon verder. Ze is die man te slim af geweest. Als hij haar maar naar huis had willen brengen, bedenkt ze spijtig. Naar het Dorpshuis wil ze niet meer terug.

Het sneeuwt nu flink en de mensen hebben haast. Iedereen wil nu gauw thuis zijn, bij de warme kachel. Vlak voor Marjon loopt een oude man. Hij heeft een zware boodschappentas in z'n éne hand en een heel grote bos hulst in z'n andere. Héla, pas op, meneer!" Maar de meneer heeft niet goed gekeken. Hij kon de rand van het trottoir niet zien door de sneeuw en stapt verkeerd. Daar ligt hij nu. Languit!

Er rollen een paar fleurige sinaasappels uit de tas en de hulst ligt wel een meter verder.

Verschrikt knielt Marjon bij hem neer. „Hebt u zich pijn gedaan?"

„Au... ooo... au...," kreunt de oude meneer. „Nee, ik geloof... au, m'n knie..."

„Leun maar op mij, hoor, ik ben heel sterk. Geef me maar een hand."

Marjons stevige handjes trekken de oude heer wat overeind.

„Nu moet u gaan staan,” zegt ze bezorgd, „’t is te koud in de sneeuw op de grond. Probeer es, met die knie!”
Het gaat goed.

Dan gaat de voordeur van het huis waarvoor ze staan open. Haastig raapt Marjon de tas en de sinaasappels op en zoekt de hulst weer bij elkaar.

Vanuit het huis roept een bange stem: „Ben jij daar, Gerrit? Is er iets gebeurd? Ben je gevallen in de sneeuw?”

„Nee vrouw, alles is in orde, hoor!” De oude heer kijkt dankbaar naar Marjon. Dan ziet hij... nee maar, ziet hij dat goed...?

„Neemt u die tas maar in uw éne hand, dan zal ik u een arm geven,” beslist Marjon. „Nee, ik draag die prikhulst wel... wat is er?”

Ze ziet de verbaasde ogen van de oude heer. Dan moet ze opeens lachen. Dat is waar ook. Ze is een kerstengeltje!

Dan lacht de meneer ook. „Ik dacht werkelijk dat je een èchte engel was...”

Marjon zit even later in de gezellige huiskamer van een stuk appeltaart te smullen. Ze heeft heel wat te vertellen aan deze twee lieve oude mensen.

Ze hebben geen kerstboom, maar op de radio is een mooi kerstprogramma. Er wordt ook gezongen: „Ere zij God”. Dan speelt een orgel de melodie van „Stille nacht”. En Marjon zingt mee:

„’t Kerstklokkenlied
Kent u het niet?”

Ze begrijpt dat dit ècht kerstfeest is, echter dan bij die jonge mensen, al hadden ze daar nòg zo’n mooie kerst-

boom.

„Nu moet ik weer gaan,” zegt ze. „’t Is al bijna half-acht en ik moet voor acht uur thuis zijn!”

„Gerrit, breng jij het kerstengeltje even weg?”

Marjon wil het beslist niet hebben. „Als u dan weer valt? En niemand helpt u? Nee hoor, ik weet precies de weg! Hebt u telefoon? Dan kan ik naar huis opbellen.”

Maar er is geen telefoon. En de burenen zijn uit met de kerstdagen. Ook al goed, dan gaat Marjon zo verder. Ze belooft nog eens terug te komen en dan baggert ze door de sneeuw, die nu al een heel laagje heeft gevormd op de straten en de huizen. Nog een paar straten, en dan is ze bij het bos. Dit deel van het bos lijkt meer een park. Het hoort bij „de Sprengenheuvel”, het kasteel dat nu een rusthuis is. Er staan een paar boerderijen. In één van die boerderijen woont Elsje. Als ze aan Elsje denkt, komen de tranen weer in haar ogen. Die gemene leugenaarster... Marjon voelt aan het zilveren armbandje. Ze was er zo gelukkig mee... en nu... had ze ’t maar nóóit van oma gekregen... die lieve oma...

Wat is ’t stil in ’t bos... geheimzinnig stil...

De witte vlokken dwarrelen langzaam neer. Op ’t bosweggetje ligt lang niet zoveel sneeuw als op de straat in ’t dorp. De hoge eiken, waar nog veel dorblad aan zit, vangen de sneeuw eerst op. De sparren bij de boerderij van Elsje lijken wel kerstboompjes. Ergens blaft een hond.

Geschrokken gaat Marjon verder het bos in. Wat is ’t hier donker nu ze de boerderijen voorbij is...

Ze loopt nu niet vlug. Ze moet eerst eens nadenken. Naar „de Sprengenheuvel” is ’t nu niet ver meer.

Maar toch moet ze eerst deze bosweg langs, dan nog helemaal om de vijver heen en dan is ze pas bij de lange oprijlaan van 't kasteel. En het sneeuwt steeds maar door... Is 't eigenlijk wel verstandig wat ze doet? Maar wat had ze anders moeten doen...

Als Marjon aan Elsje denkt, aan haar achterdochtige gezichtje wordt ze weer woedend. Nee, ze gaat naar „de Sprengenheuvel” en vandaar belt ze vader even op.

„Een flinke padvindster is niet bang in 't donker!” houdt ze zichzelf voor.

De vijver lijkt een donkere plek in het schemerige sneeuwland. Hier is alles doodstil. Geruisloos vallen de vlokjes in het zwarte water en smelten meteen. Marjon veegt de sneeuw van haar vleugels. Die werden er zwaar van. Ze kan ze zelf niet losmaken. Dat moet oma straks maar doen. Ze is gelukkig niet koud. Dat komt natuurlijk door de dikke trui onder haar lakenjurk. Ze heeft het zelfs warm gekregen van de wandeling. Ze moet opeens lachen: hoeveel ansichtkaarten worden er wel verstuurd met plaatjes van elfen en kabouters in een sprookjesachtig besneeuwd bos! En dan: „Gelukkig nieuwjaar” of „Vrolijk kerstfeest” erop in gouden letters. En hier staat een levend kerstengeltje in het stille winterbos!

Kom, nu nog even doorlopen...

Opeens blijft ze stokstijf staan... Daar komt iemand aan... ze hoort gekraak van takken... het is al vlakbij... ze wil weglopen, ze wil schreeuwen en gillen. Wat doet ze hier ook in dat griezelige bos! Ze keert zich om, vlug, vlug, terug naar de bosweg, naar de boerderijen, waar het tenminste licht is! De koude sneeuw plakt in haar gloeiende gezichtje. „Help,

help!" Ze hòlt weg en dan... bom, daar struikelt ze over een boomstam die nu onder de sneeuw zit. Lang-uit ligt ze daar en probeert zich wanhopig op te richten, gauw, vóór dat griezelige, dat ritselende bij haar is.

Maar ze kan niet zo snel rechtop komen met die lastige lange rokken... Ze grijpt in de sneeuw, trekt haar éne knie op, haar voet schiet uit op het gladde pad en dan... o, dan hoort ze het héél dichtbij! Hijgend en grommend springt een grote hond naar haar toe.

Marjon gilt van angst. Och, wie zal haar horen, hier in dit donkere winterse bos? „Help! Help!"

„Grrr... waf waf! waf waf!" doet de hond.

„Wèg, ga je wèg, lelijk beest!" Marjon duikt in elkaar. Had ze maar een stok! Ze kruipt wat op zij, maar de hond springt om haar heen. Hij slaat met z'n dikke poot op haar rug, hij bijt in haar vleugels...

Marjon gilt het uit. Dan laat hij haar los en loopt weg... „Waf waf! waf waf!"

Voorzichtig richt ze zich wat op en gluurt tussen haar armen door. Is hij weg...?

De grote hond holt naar de vijver, dan staat hij op eens weer bij Marjon. Het blaffen is nu janken geworden.

Er klinkt iets bangs in, wat haar treft. Ze richt zich op, klaar om weg te rennen.

De hond schiet weer weg in het donker. Haastig breekt Marjon een tak van een boom. Nu is ze niet zo erg bang meer, nu heeft ze een wapen! Ze sluipt naar het pad. Maar daar is de hond weer. Hij grijpt de lange witte rok met z'n grote bek. Marjon ziet z'n tanden vlakbij. O, wat erg, wat vreselijk erg. Ze slaat met haar stok, maar de hond geeft er niets om. Hij is sterk.

Hij trekt haar mee, naar de vijver.

Het laken scheurt. Marjon probeert zich los te rukken, maar dan gromt de hond nog harder. Daar zijn ze weer bij de vijver. Nu pas merkt Marjon dat het niet meer sneeuwt. De maan schijnt en het donkere water is veranderd in een glinsterende spiegel. En opeens vergeet ze alles. Ze denkt niet meer aan haar angst voor die grote hond. En het kerstfeest, „de Sprengenheuvel” en oma, de padvinderij, alles is onbelangrijk geworden. Want daar, in het heldere water, spartelt een klein poesje. Het gaat kopje onder, het miauwt klaaglijk, het probeert te zwemmen, maar dat lukt niet. Het is nog zo klein!

„Arm, arm poesje!” roept Marjon, „wacht éven, ik kom al, hoor!”

Ze gaat languit op de grond liggen. Piepend en zacht jankend van spanning staat de hond naast haar. Hij wist het wel, dit kerstengeltje zou z'n kleine vriendinnetje er wel uithalen! Die ondeugende Moortje was weggelopen in het bos. En hij zou haar veilig weer naar 't vrouwtje brengen. Maar toen viel die domme poes in het water!

Marjon buigt heel diep voorover. Ze steekt de stok naar Moortje toe. 't Lukt... nee, 't gaat nèt niet... nog iets verder... hola! daar zou ze bijna 't water inschieten. Gelukkig zet de grote hond nog net op tijd z'n tanden in haar plastic riem, waar de vleugels aan vast zitten.

Nu grijpt 't poesje de stok en langzaam haalt Marjon het naar de kant. Nog even... dan heeft ze 't druipend natte diertje in haar armen. Het trilt en bibbert van angst en kou. Ze wikkelt het in een punt van haar rok en houdt het stevig vast.

De hond springt blij om haar heen. Marjon legt haar hand op de ruige kop. Nu pas ziet ze wat een trouwe ogen hij heeft. „Jij bent braaf!” zegt ze, en dan likt hij haar hand. Van blijdschap. Hij stuift voor haar uit, het bospad op.

Daar gaan ze. Met z'n drieën, een kerstengel met een geknakte vleugel, een zwart poesje in haar arm en naast haar een grote blijde hond. De lichten van de boerderijen zijn nu weer dichtbij. De hond rent het erf op van Elsje. Van Elsje...? Nou ja, wat kan haar Elsje ook schelen... dat gezeur over dat armbandje lijkt nu zo lang geleden...

Op het erf staat de auto van Elsjes vader. De motor draait. Elsjes vader stapt uit. „Wat heb je toch, malle hond! Koest!” broemt hij.

Dan ziet hij Marjon. Verbaasd gaat hij naar haar toe. „Ben jij daar nog, Els...”

„Ik ben Marjon,” komt Marjon vlug, „is dit poesje soms van u?”

„Dat is Moortje! Moortje van kleine Doortje, van hier-naast! Wat is dat ding nat! Hoe komt dat zo?”

Marjon vertelt het. „Goed zo, brave hond!” zegt de boer tevreden. „Maar vertel eens, moet jij niet naar het kerstfeest? Dat begint over tien minuten! En wat doe jij hier eigenlijk alleen in het bos?”

Zijn ogen kijken haar onderzoekend aan en Marjon krijgt een kleur. Gelukkig komt Elsjes moeder naar buiten. „Is Elsje daar weer?”

Dan heeft Marjon heel vlug een oplossing gevonden. „Elsje moet haar armband nog om,” zegt ze, „zo'n zilveren, net als ik, met een klavertje en een hertje en een poesje. Die eh... die moet ze hebben, anders kan ze niet ècht kerstfeest vieren...”

De boer en de boerin kijken elkaar verbaasd aan. Marjon denkt: Wat ik gezegd heb, is de zuivere waarheid. Met een boos hart kùn je geen kerstfeest vieren...

„Nou, vooruit dan maar, ik zal dat armbandje wel even halen,” moppert Elsjes moeder. „Die Els is ook zo vergeetachtig...”

Marjon kijkt naar 't natte poesje in haar arm. Het kleine dier spint warempel van blijdschap!

„Breng 't beestje maar even naar Doortje. Dáár moet je aanbellen,” wijst de boer. „Maar héél vlug, hoor, dan wacht ik op je. Anders kom je te laat in 't Dorps-huis.”

Marjon holt naar de deur, waar een brandende lantaarn boven hangt. Ze trekt aan het koord van een grote ouderwetse bel. Net een kerstklok! denkt ze opeens.

Doortjes moeder doet de deur open en knippert verbaasd met haar ogen als ze een kerstengeltje in de sneeuw ziet staan, met een zwart poesje in haar armen.

Haastig legt Marjon uit waar ze Moortje gevonden heeft. Dan gaat ze de kamer in en zet het zwarte poesje bij een klein meisje in bed.

Haar moeder vertelt dat Doortje de hele middag al gehuild heeft om het poesje. Marjon lacht. Ze veegt de sneeuw uit haar lange blonde haar en streelt het kleine natte dier. Doortjes moeder haalt een warme doek. Daar mag Moortje lekker in kruipen.

Dan klinkt buiten een autotoeter: „Toe-oet. Toe-oet...”

Haastig neemt Marjon afscheid. Ze holt naar buiten. „Waf waf! waf waf!” klinkt het vanuit de schuur.

„Dag! Dag!” roept Marjon.

„Hier is het armbandje. Pas je er goed op? 't Is ècht zilver.”

Elsjes moeder laat in het donker het sieraadje in Marjons koude hand glijden. Marjon glimlacht. Tijd om veel uit te leggen is er gelukkig niet. Met de auto is 't van hier maar een paar minuten, al rijdt Elsjes vader langzaam vanwege de sneeuw.

De torenklok slaat juist acht als de auto stopt op het dorpsplein. „Ga jij maar gauw, kind! Je bent nog nèt op tijd!”

„Ja, dank u wel!”

Marjon glipt door de zijdeur naar de kleedkamers.

Oehoe Jansen moppert. „Hoe komt die vleugel gebroken? En je zit onder de sneeuw! En er zit modder aan je rok... En die is nog gescheurd óók...”

„Ik ga wel achteraan in de rij staan,” lacht Marjon.

Daar zijn de vriendinnetjes ook. Joke en Marieke en Tineke... en ook Elsje. „Fijn dat je er bent!” Joke steekt haar arm door die van Marjon. Marieke begint fluisterend een verhaal te vertellen van Gertie Jan, die z'n herdersfluit vergeten is.

Elsjes ogen zijn een beetje rood. Tineke legt Marjon uit dat Elsje een standje heeft gehad van de hopman. Over dat armbandje. En omdat jij weggelopen was. Tineke lacht erom, maar Marjon is nu veel wijzer dan een uur geleden. Ernstig zegt ze: „Dat moet niet. Ze moet niet verdrietig zijn! Het is nu kerstfeest immers!” „Ssst!” Oehoe legt haar vinger op de mond.

Marjon schuift naar Elsje. Ze duwt Elsje het armbandje in de hand. Elsje maakt voorzichtig het sluitinkje dicht. Dan houdt Marjon haar hand naast die van Elsje. „Ze zijn precies hetzelfde!” fluistert ze.

Miss M. Kaan

Samen bekijken ze de bedeltjes. Het hertje, het klavertje, het poesje... ja, een poesje! Marjon vertelt zacht van Moortje en van de grote hond. Elsje fluistert terug dat Moortje steeds maar wegloopt. En dat de hond haar altijd terugbrengt.

Boos kijkt Oehoe Jansen naar de twee meisjes. „Ssst! Alwéér jullie twee!”

Marjon pakt Elsjes hand. Ze voelen zich weer vriendinnen.

In de zaal zitten Elsjes ouders. En de vader en moeder van Marjon. En oma.

Het kerstspel is begonnen. De herders fluiten en zingen. Een kerstengeltje zegt een gedichtje op. Weer een ander engeltje komt met haar gitaar. Als laatste komt Marjon.

„Haar vleugel is gebroken,” fluistert oma.

„En wat is haar jurk vuil!” zegt moeder verbaasd.

Vader zegt niets. Hij luistert ernstig. Hij is zo druk geweest vandaag en elke dag... hij zou haast vergeten dat kerstfeest nog iets anders is dan appelkoeken en kerststollen bakken...

Marjon zingt. Ze denkt aan het onechte kerstfeest van de jongens en meisjes met die slingers, aan de lieve oude mensen die wèl kerstfeest vierden zònder kerstboom, aan de hond en aan Moortje en Doortje en aan het zilveren armbandje. En dat het nu weer goed is met Elsje...

Haar vleugel is stuk en haar rokje is vuil... maar haar gezichtje straalt. En ze zingt het mooist van allemaal:

„'t Kerstklokkenlied
Kent u het niet?”